

Lieve Mensen.

Het is mij een eer om in deze prachtige omgeving van de Kurá Hulanda Lodge het dankwoord uit te spreken. In de eerste plaats wil ik u allen bedanken voor uw aanwezigheid. De geweldige opkomst voor deze conferentie heeft ons allen verrast.

Een dankwoord is ook op zijn plaats aan het adres van de sprekers. Zonder hun inzet en kennis zouden onze bijeenkomsten niet het hoge gehalte hebben gehad, dat nu het geval is. Daar wil ik aan toevoegen, dat ik er zelf veel van heb geleerd, wat mij doet denken aan Luns, die bij de oprichting van het Jongeren Vrijwilligers Corps in 1962 sprak: 'In elk geval zullen onze jongens en meisjes er zelf wat van opsteken...'

Hoe zij extra bedankt worden, hoort u straks, dat is een verrassing.

Dank natuurlijk aan Loes. Als een rots in de branding stond zij temidden van de woelige voorbereidingen. Zij bleef bovenal rustig. Altijd maar rustig. Iets, wat mijn collega Willy en mij af en toe vreselijk opwond. Maar nee hoor, Loes maande tot rust, zij wàs rust. Een hartelijk applaus dus voor Loes, zij heeft het verdiend!

Last but not least: Jacob. Zonder hem, ik zei het al in mijn welkomswoord enkele dagen geleden, zonder hem was dit alles niet mogelijk geweest. Dan heb ik het niet alleen over de financiële aspecten. In de eerste plaats gaat het om zijn visie. Jacob is zo compleet. Ontmoet je in zijn hotel een terracotta Han ros. Mooi. Maar behalve dat, vinden wij aan de wand ernaast de historische verantwoording, de herkomst, de echtheidsverklaring, alles wat naast het esthetische, ook het cognitieve aspect behelst. Compleet. Zoals de collectie vanaf de eerste tekenen van mensdom, zo'n 150 miljoen jaar geleden, tot artefacten van laten we zeggen 6000 jaar humane cultuurgeschiedenis, alles bijeen in zijn museum. Bij de precolumbiaanse collectie hier hetzelfde. Compleet.

Jacob... wel, Jozef ... U wilt de 12 zonen van Jacob? Die ratel ik even voor u af: Ruben, Simeon, Levi, Juda Isaschar, Zebulon, Dan, Gath, Naftali, Aser, Jozef, Benjamin. En zijn dochter heette Dina. De mantra's van mijn stiefgerefomede lagere school verloochenen zich nooit.

Jozef had een veelkleurig kleed en zijn broers benijdden hem.

En onze Jacob? Jacob heeft eveneens een veelkleurig kleed... en zijn broers benijden hem. Dat is hij in zijn leven al meermalen tegengekomen.

Hoe kunnen wij Jacob danken voor wat hij voor onze stichting heeft gedaan? Hij is al Raadsheer, dat blijft hij ook, want wij kunnen niet zonder hem.

Maar om zijn lidmaatschap van de Raad van Advies van MoWIC extra cachet te geven, heeft het bestuur besloten hem tevens het predicaat 'Erelid' te verlenen.

[vervolgens hieven de toehoorders spontaan het glas 'op Jacob!' en klonk er langdurig applaus]

Tenslotte wil ik de sprekers nog even in het zonnetje zetten. Zij krijgen allen een oorkonde als dank voor hun actieve deelname aan deze conferentie: 'De West-Indische Compagnie, wat zij kwamen halen en wat zij kwamen brengen.'

Hiermee verklaar ik de conferentie voor gesloten.